

[Justitsministeren]

udvalget ro til at blive etableret, komme i gang og så arbejde med denne sag.

Der er jo fra kvindeorganisationernes side og fra ligestillingsrådets side anført problemer, man ønsker at drøfte. Også det, hr. Bernhard Baunsgaard spurgte mig om med hensyn til indkaldelsen af advokaten til retterne, er noget af det, man har peget på. Jeg fik henvendelser fra Danske Kvinders Nationalråd og ligestillingsrådet engang i oktober måned. Jeg indkaldte derfor ligestillingsrådet og Nationalrådet – og jeg fandt det også rigtigt at indkalde Dansk Kvindesamfund – til en drøftelse, der vistnok fandt sted i november måned. Under den drøftelse, vi havde, bad jeg organisationerne og ligestillingsrådet om at overveje sagen og mere konkret vende tilbage til nogle af de spørgsmål, der var drøftet. Det skete så her i slutningen af januar, hvor man samtidig anmodede om at få nedsat et udvalg. Det er så det, der er sket.

Jeg må sige efter den debat, der har fundet sted her, at det er mit absolutte indtryk, at vi alle ønsker, at der skal komme noget positivt ud af udvalgets arbejde, antagelig med henblik på en senere lovgivning.

Lise Østergaard (S):

Jeg har været meget glad for den debat, der har været ført i den første runde af denne behandling, bl.a. fordi det siger mig, at der er en meget god politisk baggrund for det arbejde, som det af justitsministeren nedsatte udvalg skal udføre.

Jeg synes, det har været meget glædeligt at se det initiativ, der er blevet taget af ligestillingsrådet sammen med kvindeorganisationer. Det glæder mig nok i særlig grad, fordi jeg ser det som et eksempel på en værdifuld opfølgning af FN's handlingsprogram, således som det blev vedtaget ved verdenskvindekonferencen i København her for et par år siden, hvor man netop lagde vægt på vigtigheden af et samarbejde imellem frivillige kvindeorganisationer og den officielle administration. At det nu har ført til, at et så vigtigt område som dette bliver gennembehandlet, finder jeg meget tilfredsstillende.

Jeg siger tak til fru Alice Fabers oplysning til mig om tidsfølgen. Den er selvfølgelig ikke vigtig, men dog udmærket at få oplyst.

Jeg vil også gerne komme med nogle få bemærkninger til de 8 konkrete forslag, der

er fremsat. Jeg har sagt, at jeg synes, de er lidt løsevne fra hele problemkredsens sammenhæng. Det understreges ved, at vi om lidt skal behandle endnu et forslag fra fremskridtspartiet, der også hører hjemme i sammenhængen.

Om det første af de 8 forslag vil jeg sige, at selv om jeg godt forstår hr. Wilhelms holdning, når han ser det som en sminkning af en eksisterende virkelighed, så ser jeg nu sådan på det, at det vil være udmærket at ændre benævnelsen fra kønssædelighed til kønsfrihed. Det har bl.a. at gøre med, at jeg mener, at ord ikke bare afspejler en virkelighed, men også er med til at skabe en virkelighed. Jeg mener, at man ved at bruge dette mere korrekte ord, der retter opmærksomheden imod kvindens frihed og ikke imod en forulempning af normer i samfundet, måske er med til at komme et skridt videre i udviklingen.

Hvad angår kravene med hensyn til proceduren – en yderligere beskyttelse af voldtægts ofre under retssagen gennem ret til lukkede døre, gennem ret til referatforbud og frihed for konfrontation med den tiltalte – er jeg ikke i tvivl om, at man kan finde former, der kan styrke voldsofferets rettigheder og forbedre den pågældendes situation.

Spørgsmålet om advokatbistand vil jeg vende tilbage til, når vi lidt senere skal behandle fremskridtspartiets forslag, men jeg vil her lige understrege, at SF's ordfører klart sagde, at det ikke var hensigten med dette forslag at svække retssikkerheden. Det synes jeg spiller en rolle for vurdering af punkt 5, hvor jeg til gengæld er enig med hr. Wilhjelm. Jeg har ikke de samme bekymringer vedrørende advokatens deltagelse i vidneafhøring, men i høj grad med hensyn til procedure om skyldspørgsmålet.

Jeg mener, det er interessant, at ægteskabsloven er draget ind i det, men jeg mener som sagt, at den vægtning, de forskellige punkter skal have, nok vil blive foretaget af udvalget, når det begynder sit arbejde.

Lis Møller (KF):

Fru Alice Faber og jeg bliver nok ikke enige om dette med ægteskabsloven. Jeg forklarede netop, at når jeg var betænkelig, var det, fordi mange af disse kvinder alligevel går hjem, fordi de gerne vil hjem. Jeg sagde også, at af de kvinder, jeg omtalte, som hav-